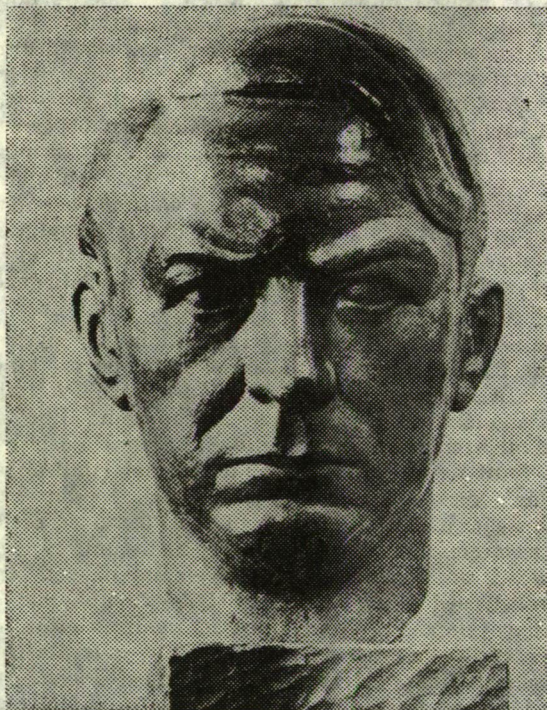

remtés, a fiatal nemzedék nagy része magárahagyatott, s abban is kedvezőtlenebb a helyzetük a rosszabb szociális háttérrel indulóknak. Mindemellett szorítja őket a jövő felelőssége, melynek alapozásában nem vehetnek részt, de amelyet akarva-akaratlan nekik kell formálniuk. Csakhogy erre kellő tapasztalatszerzési, felkészülési és valódi bekapcsolódási, részvételi lehetőségünk eléggé korlátozott. És fejünk fölött a „fortélyos félelem” izgatta hatalmi téboly: a világkatasztrófa, a nukleáris háború veszélye. „Mit tehet az ember?” Nem fél, mert nem félhet; bízva bízik az élet folytonosságát adó ifjúságban, hisz egyetemes érvényű amit Nagy László a Menyegzőben így fogalmazott meg:

*„békesség vagyunk, az újrateremtés indulata,
a képzelet kivirágzása kánoni kopárság ellen,
herétlenek ellen, mert ingereink hőrosaik,
mert csillagok lázítanak minket a legnagyobb nászra,
hogy virágpor-cirmos arcunk elijessze az örök halált,
hogy szerelmünk eszményi szagától a május teljes legyen,
lepattant gombjainktól tücskös és jánosbogaras az éj,
szerelmünk harmatától erős a smaragd mező,
hogy ménjeink selyemhajóval ott siklassák az öregeket:
ráncot, csontot, hogy áztassa ifjúságunk varázslata,
ó, nekünk igazi násznagy a tenger, a tenger”*

TÁPAI ANTAL: MÓRA FERENC